

Ở Chỗ Vô Cùng Tận Thế Gian

Nàng và tôi xa nhau mấy mươi năm không tính...bởi không ai dự định còn có ngày gặp nhau!

Cũng tại đời biển dâu! Sông xanh chôn ngọn núi. Giang đầu hay giang cuối biết núi nằm chỗ nào...

Hai đứa tôi xa nhau, lúc đó đều còn trẻ, cầm trái tim ra xé, máu chảy vào đại dương...

Thế là không yêu thương. Không có lời hò hẹn. Chỉ một điều tâm niệm "Hồn ai nấy giữ" thôi!

Và...như mây trắng trôi, trước mặt tôi, nàng hiện như một con chim én đôi con mắt dễ thương...

Tóc của nàng hay sương? Màu bạch kim trắng tuyết...Giữa Hạ ai cũng biết sao tay nàng giá băng?

Bàn tay nàng từng cầm trái tim nàng xé bỏ...Trái tim tôi hôm đó cũng tôi cầm xé tung...

Coi như đây tận cùng - chỗ hai đứa đối diện!

Coi như đôi chim én còn bốn mắt ngó nhau!

*

Tóc của nàng trắng phau cái màu Hy Mã Lạp. Tóc của tôi nắng tấp chắc cũng màu khói sương?

Cảm ơn bốn đại dương. Cảm ơn năm châu lục. Chúng tôi còn mái tóc, vò đầu đầu Cố Hương?

Và chúng tôi ôm hôn ngay giữa lòng Thế Giới...

Trần Vấn Lệ